

HET THUISSCHRIJFCAFÉ

OPDRACHT 10 - GEVALLEN RECLAMEHELDEN

De volgende bekende, voor velen iconische reclame-personages hebben door campagnes tegen roken, alcohol en ongezond eten, geen werk meer:

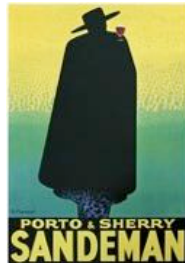

- **Pleegzuster Bloedwijn**
(werd als medisch middelje aangeprezen tegen huisvrouwenmoehheid, maar was gewoon wijn)
- **De man van de Marlboro-reclame**
(een wereldberoemd stuk, op het grote bioscoopdoek nóg innemender, maar... hij rookte)
- **Cora van Mora**
(in deze tijd van obesitas mag de frituur wel wat minder gepromoot worden)

Wat zijn deze iconen gaan doen? Hoe ziet hun leven er nu uit? Hebben zij een alternatieve invulling voor hun leven en zijn ze gelukkiger dan ooit? Of is het wellicht dramatischer met hen afgelopen?

- **Kies één van de reclame-iconen van weleer en schrijf een verhaal over hoe het hem/haar is vergaan nadat hij/zij uit de spotlights moest verdwijnen.**

NB Wellicht heb je hele andere nostalgische reclamehelden in gedachten, aarzel niet om juist hem of haar hoofdpersoon van je verhaal te maken. 'Sandeman' bijvoorbeeld...

Deadline: woensdag **27 mei a.s.**
Heel veel schrijfplezier!

HET GEHEIM DAT JE DEELT MET SANDEMAN - DOOR LYDA WESTERINK

He fills the room, nog altijd. Dat was het eerste wat ik dacht toen ik het bedompte verhoorkamertje betrad en opa daar, tegenover dat bleue agentje, zag zitten. Fier rechtop, in de zwarte cape die hem nog altijd als gegoten zat, de hoed - die ik als kind zo vaak even op gemogen had - lag voor hem op tafel, zijn masker had hij omhoog geschoven, tot vlak boven zijn borstelige wenkbrauwen.
'Ah, mevrouw.' Een tweede diender stapte mij met uitgestoken hand tegemoet, de chef, ik herkende zijn stem van het telefoontje daarnet. 'Goed dat u er bent.' Hij gebaarde me naar de andere kant van het vertrek, buiten gehoorafstand van opa, daar boog hij zich naar me over. 'Er komt geen zinnig woord uit.'

Ik ontplofte bijna. 'Wat had u verwacht? U hebt die arme man de stuipen op het lijf gejaagd: drie man, drie! En met gillende sirenes! Alsof mijn grootvader een of andere gevaarlijke gek is!'

'Het spijt me zeer, mevrouw, maar een sloopterrein is en blijft verboden terrein, het is domweg gevaarlijk voor onbevoegden zich daar te bevinden. En hij heeft de projectontwikkelaar bedreigd.'

'Bedréigd!?' Echt, ik moest me inhouden. Zojuist had ik de directeur van het verzorgingshuis ook nogal heftig zijn vet gegeven. Ze hadden opa al urenlang gemist, maar och, hij was wel vaker weg, aldus de directeur, en altijd kwam hij wel weer terug. Woest schudde ik het vergoelijkende toontje uit mijn hoofd, ze wisten hoe zwaar opa het nieuws opgenomen had dat ze het landhuis wilden slopen. Het landhuis dat als ooit decor had gediend voor de mega-populaire sherry-reclame waarin hij, decennia geleden, de hoofdrol had vertolkt. Die zwarte mantel, het masker en de zwierige hoed, hij had ze altijd zuinig bewaard. En vanaf dat ik het mij herinner heeft hij me verteld over zijn glansrol als 'Sandeman', de mysterieuze edelman die op een zoele zomeravond eindelijk de veranda opstapt waar een beeldschone dame al een poosje reikhalzend - en wat een prachtige hals! - op de uitkijk stond. 'Het geheim dat je deelt met Sandeman'. Voor een bepaalde generatie een begrip, deze slogan.

Dát landhuis dus, dat zou met de grond gelijk gemaakt worden en iedereen had in de krant kunnen lezen dat ze deze week met de sloop zouden starten.

'Koffie?' De politiechef klonk bijna smekend, maar ik was niet van plan hem tegemoet te komen. Ik vloog op opa af, lieve opa, die het allemaal niet zou begrijpen, echt niet snapte waarom hij nu op het bureau zat. De bruine ogen, diep gelegen onder die prachtige borstels, keken trouwhartig naar me op. 'Hee, meissie.'

Ik knielde bij hem neer en sloeg mijn armen om hem heen. 'Hee, opi. Gaat het weer een beetje?'

'Och ja, kind, de commissaris hier was zo goed om me een lift naar het bureau te geven, ze hebben natuurlijk mijn verklaring nodig. Maar ik weet eigenlijk niets, ik was keurig op tijd voor de opname...'

'Had je vandaag opname?'

'Heb ik je dat niet verteld?' Zijn verweerde hand streek voorzichtig een haarlok uit mijn gezicht. 'Nou ja, het ging ook ineens snel, de lichtomstandigheden waren ideaal, dat is altijd maar afwachten, hè, wanneer dat is. Ik er dus snel heen, ja, je opa was er als eerste, dat zou ik hem wel eventjes inwrijven, de regisseur, met z'n 'je bent wel op tijd, hè'. Dat dacht ik nog. Toen ik de crew niet zag, werd ik toch wat onrustig, want het hek stond wél open...'

'Natuurlijk stond het hek open', hoorde ik de politiechef achter me zeggen, 'de projectontwikkelaar liep er rond met de aannemer.'

Ik wilde al gebaren dat hij zijn mond moest houden, toen opa rechtop schoot. 'Wat bazel je, man? Projectontwikkelaar? Het is een filmset! En ineens banjerden die twee kerels over het terrein, alsof het daar van hen was. Wat of ik daar deed, vroegen ze. Ja, kun je je voorstellen: wat of ik daar deed!? Hondsbartaal!' Ik voelde opa's lijf trillen. 'En toen begonnen ze dreigende taal uit te slaan, ik moest me wegscheren en rap een beetje. Toen die ene me bij mijn arm pakte, was de maat vol, hoor. En vechten kán ik nog!'

'Heb je gevochten, opi?'

'Als het had gemoeten wel, maar toen hoorde ik de sirenes.' Hij keek me aan. 'Weet je dat je tegenwoordig niet meer kunt horen of het brandweer, ziekenauto of politie is, vroeger kon je...'

'Ssst, opi.' Ik legde mijn wang tegen de zijn en pakte zijn hand. 'Zijn de opnames nog doorgegaan?'

'Nee, de regisseur zal de pee wel in hebben, reclamefilms zijn duur en voordat we opnieuw dát avondlicht hebben...-' Opa haalde zijn schouders op. 'Dat hebben die kerels mooi verpest en jullie, sukkel' - een priemende vinger naar de jonge diender, die nog altijd zat waar hij zat - 'jullie hebben ze laten lopen.'

'Meneer.' De politiechef klonk vermoeid.

'Jullie kunnen een fikse claim verwachten!'

'U draait de zaken om, meneer, ú was daar onbevoegd, we zouden...'

'Alstublieft!' Ik schoot overeind. Begreep zo'n kerel dan helemaal niets? Met moeite telde ik inwendig tot tien. 'Kunt u mij even alleen laten met mijn grootvader?'

'Eh, ja... ja, natuurlijk.' Een knik naar zijn ondergeschikte, de twee mannen verdwenen, de chef stak nog even zijn hoofd om de deur. 'Zal ik dan toch zo koffie voor u meenemen?'

'Is goed', zei ik genadig.

'Met melk en suiker?'

'Zwart, alstublieft.'

Opa kwam overeind en was eerder bij mij dan ik weer bij hem. En natuurlijk was hij in de loop van de jaren wel wat gekrompen, maar hij was nog altijd lang. Hij nam me bij de arm, wachtte totdat het geluid van de voetstappen van de chef weggestorven was en grijsde schuldbewust.

'Opi!' Volgens mij glinsterden mijn ogen, dit was de belhamelopa van vroeger. 'Wat heb je uitgevreten?'

'Natuurlijk was ik de insluiper. Ik weet toch ook wel dat het al jaren geen filmset meer is.'

Grinnikend schudde ik mijn hoofd, hij trok me tegen zich aan. 'Ik wilde het gewoon nog één keertje doen', zei hij in mijn haar, 'Nog één keer.'

Die tranen in zijn stem, dat heimweegevoel, ik slikte. 'Maar, lieverd', zei ik zacht, 'je hebt nu echt een probleem, je hebt die projectontwikkelaar bedreigd...'

'Och, echt?' Hij hield zijn hoofd een beetje schuin. 'Meissie, ik ben zo dement als een deur, hoor, dat weet ik echt niet, wat ik daar allemaal gedaan heb.' Hij maakte zich van me los en ging weer naar de stoel, overdreven strompelend. Moeizaam, zeer moeizaam, liet hij zich weer op de stoel zakken en keek verwaasd om zich heen, toen ineens naar mij. 'Volgens mij heb ik nog niet het genoeg gehad kennis met u te mogen maken. U bent de nieuwe scriptgirl?'

Ik schudde glimlachend mijn hoofd en toen we de dienders weer hoorden aankomen, liet hij zich half schuin wegzakken en die hand had ik nog nooit zo zien trillen. Laat niemand ooit nog beweren dat in reclamefilms louter B-acteurs optreden, mijn opa gaf Gijs Scholten van Aschat en Pierre Bokma hier toch dik het nakijken. Vlak voordat de deur openging, kreeg ik een knipoog. Het geheim dat je deelt met Sandeman...

